

Jarda Svoboda:

Náramný štěstí

Braková detektivka, v níž nezanedbatelnou roli hraje láska, alkohol a písně skupiny Traband.

1.

Dobrá, Džou, budu vyprávět... Hmm... Cos to vlastně chtěl slyšet? Jo, muj první případ... No... to už je hezkejch pár let. To bylo asi tak v osmatřicátom nebo v sedmapadesátom v jižní Kočičíně. Nastoupil jsem tenkrát hned po maturitě jako vývěsní štít v soukromý dívčí detektivní kanceláři Dejsy Majzlový v Sejnt Exkrementu. A můžu ti říct, Džou, že ani život, ani Dejsy Majzlová se se mnou nemazlili.

Hned zjara sme dostali hlášku, že na druhý straně čáry se chystá velkej zátah v táboře uprchlíků z Pobřeží kocoviny. Jak si jistě pamatuješ z hodin dějepisu, Džou, Pobřeží kocoviny bylo tenkrát zmítaný občanskou válkou, po tom, co se dostal k moci generál Pito a zavedl prohibici. To s sebou neslo obrovskou vlnu emigrace ze severu na východ, z východu na jih, z jihu na západ a tak pořád dokola. Jednomu to kolikrát přišlo líto, když viděl ty chudáky, který bez špetky alkoholu v krvi museli putovat od místa k místu, pouští i pralesem, jen aby je všude přivítalo to obvyklý a krutý Mladistvým, řidičům a obyvatelům Pobřeží kocoviny nenalejváme. A samozřejmě se našlo pár krys, kterejm nic cizího nebylo lidský. Úřad pro vyšetřování neskutečný činnosti vytipoval bandu asi třiceti překupníků, který vařili lacinou kořalku z lidskýho potu. Taky od těch ubožáků vykupovali posmrkaný kapesníky a pak jim je prodávali zpátky jako automapy... Dost nechutný, co? Ale chtěls to slyšet, Džou, tak poslouchej... Tohleto se sice dělo na druhý straně čáry, nám by do toho vlastně nemuselo nic bejt. Jenomže tady bylo podezření, že tenhle šmelinářskej geng si hledá nový odbytiště pro svoje zboží i u nás v Kočičíně. No a jednoho krásnýho vodpoledne, bylo asi půl druhý, si mě Dejsy Majzlová vzala stranou a povídá, hele kámo, jseš tady novej, mohla bych si říct, co asi takovej zelenáč může vědět vo profesi ředitelky soukromý dívčí detektivní kanceláře. Ale já dobře vim, co to je pro mladýho kluka plácát se někde na vomítce a dělat ze sebe vývěsní štít. Tady máš dvěšťe babek, seber si svoji hučku a plav. Chci, aby ses mrknul na ten případ na hranicích... Jistě chápeš, Džou, že tohleto pro mě byla vobrovská šance, jak se uvýst do světa dívčího detektivního byznysu, jenže... Právě to "jenže". Dostat za úkol jít po bandě překupníků je jedna věc, ale najít ji, je druhá. Jak jim jenom přijít na kloub? Jak je vůbec poznat? Podle policejního popisu vypadaj úplně stejně. Jediný, co je odlišuje, je to, čemu my tady na jihu říkáme čůrat pivo a kakat čekuládu. No...Byl jsem zoufalej, neměl jsem jedinou pořádnou stopu, který bych se moh chytit. Ale jako vždycky, štěstí stálo při mně. Bez toho jseš jako detektiv ztracenej, to si pamatuj, Džou.

2.

Rozjel jsem se teda na hranice Kočičíny. Městečko Le Grando bylo podle policejních informací tím místem, kam se Lotrova banda, jak se tý partě šmelinářů říkalo, měla stahovat. Ale první, co bylo potřeba udělat, zbavit se těch dvouset babek, který na mě lejdy Majzlová navěsila, a který v jednom kuse skákaly jedna druhý do řeči. To jejich věčný cinkání a šustění mi lezlo na mozek. Takže jsem se rozhod, že je nechám utratit. Vystoupil jsem z vlaku a koukám po nějakým příhodným místě. Najednou mě praští do očí cedule s nápisem Babinskey & Dámskey kadeřník. Sakra! říkám si, i když nemám ve zvyku klít, to je přesně vono, to co hledám!

Du dovnitř a dělám jako že nic. Přide ke mně servírka - krásná zrzavá blondýna, přesně muj typ - a ptá se, co si dám. Chvíli na ni koukám a převaluju v puse svůj doutnák... ehmm... Je ti určitě jasný, že v takovejch situacích se člověk musí zachovat co možná nejmíň nápadně. Takže jsem si protentokrát nechal zajít chuť na svůj oblíbenej longdrink, kterýmu se tady na severu říká majonézovej skútr, a volil jsem pro tuhle končinu světa obligátnější ropnej protlak... A tak tam sedím a nenápadně si prohlížím ty chlápky, co se přišli upravit do bábinskýho a dámskýho kadeřnictví. Přide ke mně servírka - krásná zrzavá blondýna, přesně muj typ - a ptá se, co si dám. Chvíli na ni koukám, převaluju v puse svůj doutnák a vobjednám si další drink. A tak tam sedím... Přide ke mně servírka - krásná zrzavá blondýna, přesně muj typ - a ptá se, co si dám. Chvíli na ni koukám, převaluju v puse svůj doutnák a říkám, slečno, co to tady tak krásně voní? - Já nic necejtim, řekne ona. - Aha... no to nevadí, tak mi přineste eště jeden drink.

Pamatuju si, že bylo už k ránu, když jsem vyšel ven z toho salónu krásy a bylo mi tak nějak... nooo... snesitelně. Při pohledu na ceduli Babinskey & Dámskey kadeřník jsem se musel pousmát. Vopravdu jsem měl takovej pocit, jako by mě někdo voholil. Ale co bylo nejpodstatnější: v hlavě mě hřál ten příjemnej pocit, že všech těch dvěstě babek lejdy Majzlový se mi podařilo směnit ve výhodným kurzu. Zanechal jsem je uvnitř napospas zdivočelejmanekýnům, který tak krásně voněli pivem a čekuládou. No, a jak tam tak stojím a dejchám čerstvej vzduch, zaslechnu u svejch nohou nějakej šramot. Bleskurychle uskočím stranou - ale byl to marnej poplach. Nebylo čeho se bát. Přede mnou poskakoval malej telefonní automat a lísal se k mejm nohám. A hele, řek jsem si, to bude nějakej místní mobil. Vzpomněl jsem si, že mám v náprsní kapse eště pár drobnějch, víš, Džou, nosim je tam dycky pro případ, že potkám nějakýho chudáka z latinský čtvrti. Tak jsem mu těch pár šestáků hodil a to bys koukal, jak mu jely... Cha cha, sežral mi je všechny... Cha cha cha, a jak při tom spokojeně pípál! Chacha...ehmm. Ale k věci. Jak tam tak stojím, najednou cejtim, že mě nějaká cizí ruka vzala za rameno. Hrome, říkám si v duchu, i když nemám ve zvyku klít, tohle není jen tak. To je dneska už podruhý, co budu muset bleskurychle uskakovat stranou. Byl to však zase jen zbytečnej poplach. - Tak co, fešáku, ozvalo se za mejma zádama, zavoláš mi taksíka? - Víš kdo to byl? No jasně, ta zrzavá blondýna z baru! Zrovna stáhla roletu a chystala se domu. To víš, Džou, že takovouhle příležitost si jako správnej dívčí detektiv nenechám v žádným případě ujít. Povidám moment, kočička, a rozhlížim se, kde je ten mobilní telefon. Pobíhal opodál. Vzal jsem ho do náruči a povidám mu: Hledej! Rozběh se do tmy s veselým vrtěním. Mrknu na tu svoji servírku jako že dobrý, co? za chvíli se vezem, a ona se tak zlehýnka pousmála, jako by ji to vůbec nepřekvapovalo, jako by to v tomhle kraji bylo zvykem. Tak ji povidám: Teda nalejváte tady vopravdu extrovní pití, ten ropnej protlak byl skutečně prvotřídní. - Ále, mávla rukou a usmála se. To přece nebyl žádněj ropnej protlak, to je jen taková laciná kořalka, kterou nás tady zásobuje... (to poslední slovo nedopověděla) - A hele, říkám si v duchu. Laciná kořalka, zatajovaný slova... že by stopa? Servírka: Tebe jsem tu eště nikdy neviděla...

Detektiv: Jo, to sedí. Nebejvám v těchhle končinách moc často. Nemám tady totiž žádný příbuzný.

Servírka: Takový, co pijou ropnej protlak bejvaj buď z armády spásy nebo jsou to zaměstnanci patologickýho ústavu.

Detektiv: Těsně vedle, kočička. Vlastně něco mezi tím.

Servírka: Takže fízl?

Detektiv: Hmmm, tak trochu.

Servírka: Jak moc?

Detektiv: Doteďka jsem d'ál vývěsní štít k jedný detektivní kanceláři.

Servírka: Kde?

Detektiv: V Sejnt Exkrementu.

Servírka: Fííí-ha! V Sejnt Exkrementu mám babičku!

Detektiv: Jak se menuje?

Servírka: Stará Blažková.

Detektiv: Stará Blažková? Která? V Sejnt Exkrementu je Stará Blažková každá druhá.

Servírka: Ale tuhle si určitě budeš pamatovat. Má dřevěnou nohu, skleněný vočí, falešný zuby, ruku z plastiku a umělou ledvinu.

Detektiv: Hmmm... Dřevěnou nohu, skleněný voko, falešnej chrup, ruku z plastiku a umělou ledvinu tam nosí kdekdo. Blbá móda...

Servírka: No... já taky na módu moc nedám.

Detektiv: Zaplaťpámbu.

Servírka: A co tady vlastně hledáš? Jseš tady služebně?

Detektiv: Jó, dá se to tak říct. Dohodili mi tady místo ochutnavače laciný kořalky...

Všim jsem si, že se zatvářila značně nechápavě - i když taky se ten její pohled dal označit jako pátravej. Tak jako tak, žádný vysvětlení už jsem jí nestihnul podat, protože v tu chvíli se k nám ze tmy začalo valit něco, co jsem podle zvuku považoval za taksík, jenže ve chvíli kdy se to objevilo před námi, zůstal jsem tak trochu zírat. Přímo na nás se řítila obrovská plyšová vobluda, vypelichanej černobílej čokl velikosti prezidentský limuzíny s vobrovskejma rudejma reflektorama místo vočí. Zmoh jsem se jen na tichý Doprdele, i když víš, Džou, že nemám ve zvyku klít. Chtěl jsem bleskurychle uskočit stranou, ale servírka vypískla Ááááách! a zavěsila se mi kolem krku. V tu chvíli jsem ztratil rovnováhu a rázem jsme byli oba na zemi. Pak už si pamatuju jen tu obrovskou plyšovou uslintanou tlamu plnou obrovskejch plyšovejch zubů... Zkrátka, Džou, ta bestie nás oba slupla jako dvě uzenky a eště přitom nahlas mlaskala. Strídavě jsem se snažil uskakovat stranou a těšit hysterickou servírku, která řvala jako pomínutá. Jistě chápeš, že ani jí, ani mně to nebylo nic platný. Vezli jsme se oba tím plyšovým potrubím, plyšový sliny nám naleptávaly beztak zmačkaný oblečení a všude kolem nesnesitelněj plyšovej smrad. A najednou se ten plyšovej tobogán zastavil a my přistáli někde, co připomínalo obrovskej plyšovej bazén plnej hebký plyšový vody, ve který se cákali malí plyšový delfíni a voněly plyšový orchideje. Jemný plyšový světlo obestřelo tu plyšovou zátoku a všechno bylo najednou tak nějak... nóó... snesitelný. A pak jsem v tom pološeru zahlíd ty její třepotající se nohy. Jak tam přistála vedle mně, sukně se jí vyhrnula kapánek vejš, než bejvá zvykem v tomhle kraji a mně se ti nějak zatočila hlava... Řek jsem si, vo co ti vlastně de, kámo? Máš tu krásnou zrzavou kočku a jseš s ní sám v plyšovym psovi. Neměl by ses vlastně radovat? Vomrkni, co má pod tou blůzkou, zkontroluj, jestli má čistej rejstřík... No uznej sám, Džou, tohle by nenechalo chladným ani drsnějši náturu, natož mě. Znáš mě, když de o ženský, tak dycky podlehnu... Vlastně se dá mluvit vo štěstí... Jo. ŠTĚSTÍ, to je to pravý slovo. Měl jsem ten večír NÁRAMNÝ štěstí... Protože bez toho jseš jako detektiv ztracenej, to si pamatuj, Džou.

3.

Ráno se probudim, a jak už to v takovejch přiběžích bejvá, servírka nikde a v hlavě kovošrot. Ležim voblečenej v hotelový posteli. Jdu k voknu, vtevřu vokno. Venku zataženo, slunečno, mlhavo, polojasno i oblačno, místy přízemní mrazíky. Najednou ti na mě padnul nějakej splín. Co tady vlastně dělám, ptal jsem se sám sebe. Stál jsem tam u vtevřenýho okna s doutnákem v puse a koukal do toho podivnýho světa. Bylo asi půl jedenáctý. Nikdo mě nečekal, nikdo mě nescháněl, nikdo mi nezavolal. Každýmu asi bylo fuk, jestli jsem zrovna tady nebo třeba v... no, zkrátka někde jinde. Dole pode mnou pulzovala ulice a někde na nebi zasvištěl gramoufoun. - Gramoufoun? Co je to za blbost? - Nevím, Džou, asi bych ti to nedokázal vysvětlit, ale jak jsem tam tak stál, na nebi v tu chvíli opravdu zasvištěl gramoufoun. Hernajs, zamumlal jsem, i když jak víš, nemám ve zvyku klít, tady něco nehraje! A skutečně. Vůbec nic tam nehrálo, což je teda u takovýho úkazu přinejmenším podivný. Ovšem v takovejch situacích je nejdůležitější zachovat chladnou hlavu. Vzpomněl jsem si, že v podrážce svý levý polobotky mám pro všechny případy pět gramoufonovejch jehel a klubko nití. Nasypal jsem to na parapet a zahvízdal jsem pár taktů nějaký hymny. Netrvalo dlouho a gramoufoun začal poletovat okolo. Nejdřív opatrně, jako by číhal, jestli mu ty hody stojej za to, potom, když viděl, že se tvářím jako bych si v duchu tiše násobil, usednul na parapet a začal zobat. Chňapnul jsem po něm a šup s ním pod peřinu! Ha ha há!!! V tu chvíli někdo zatukal na dveře. Zaleh jsem peřinu svým tělem a s doutnákem mezi zubama povídám: Dáue... Pokojská - ne zrovna nejvošklivější, jak jsem stačil postřehnout - s bandaskou plnou jakýsi tekutiny vtančila dovnitř.

- Pán si bude přát malé občerstvení? ptá se.

- Ne, díky.

Kouká na mě, zvědavě si mě prohlíží, a pak špitne: Snad tedy vyprošťováka?

- Ne, opravdu díky, povídám a poslal bych ji pryč. Ale pak mi svitlo: karlovarský oplatky! - Jo, slečno, něco bych si přece jenom dal. Přineste mi krabici karlovarskejch oplatek.

- Bohužel, pane, řekla ta dáma omluvně a hodila po mně takovým pohledem... takovým... pohledem, na kterým bylo psáno Pěkný pozdrav z onoho světa posílá... podpis nečitelněj, razítko rozmazaný jako její oční stíny. - Bohužel, karlovarský voplatky právě došly. Ale kdyby se pán neurazil, mám tu jednu svoji. Včera jsem ji vyčórovala jednomu štamgastovi z druhýho patra...

Pak šáhla pod modrou zástěru a vytáhla krááásnou zlatistou dlouhohrající karlovarskou oplatku. Kouknu na etiketu: Libido v tanci! Cholerická polka! Ta naše rakvička hezká! Vyhřezlá játra! Řval jsem nadšením. Byly tam všechny moje nejoblíbenější šlágry, písničky, který jsem slýchaval už jako malej kluk od svýho táty, a ten se je naučil od svýho, a ten zas od svýho, a ten zas od svýho. Vybavilo se mi moje dětství strávený na slepýši farmě, můj táta, kterej od časnýho rána dřel ze slepýšů kůži, a moje máma, která z jejich vnitřností vyráběla barevnej rosol a hračky. A šestiprstý ruce mý sestřičky Elizabet a sobotní večery, když se scházeli faráři tam u nás v přízemí... Ani nevím, co to do mě vjelo. Vyskočil jsem a zulíbal tu pokojskou, toho anděla, kterej sem zaletěl z jinejch časů. Pravda, trochu se zdráhala, když jsem ji vtáhnul dovnitř a zabouch dveře. Možná se na její tváři objevil i drobnej stín rozpaků, když jsem jí šeptal Slečno, podťte sem, něco vám ukážu! a táhnul ji ke svý posteli. Ale když jsem odhodil peřinu a řek jsem Podívejte! nezmohla se na nic víc, než na velice tichý

Doprdele! - i když myslím, že nebyla z těch, co mají ve zvyku klít. Teprve po chvílce pronesla: Teda tomu říkám gramoufoun! Kde ste ho čapnul?

- Poďte, šáhněte si, pobízela jsem ji, ještě je teplej.

Vzala tu nádheru do svejch rozkošnejch ručiček a postavila ji na noční stolek.

- Ani nevíte, povídám, co pro mě znamená tahle karlovarská oplatka. Obřadně jsem jí podal oplatku a ona ji přijala jako hostii. Se svatou úctou ji vložila do gramoufounu a zatočila klikou. Ozvala se první píseň a mně - i když to nemívám ve zvyku - vyhrkly slzy.

...Já vím, co vede kroky tvé

do země záhadné

To sladké mámení

které se promění

v nápoj vonící

cukrem a stolicí...

- Kdo to vlastně hraje? ptám se pokojský a zadržuju pláč.

- To je Traband, soubor písní a tanců z Pobřeží kocoviny.

- Traband? Neznám...

4.

Ten den jsem nevytáh paty z hotelu. Něco mi říkalo, že venku není zrovna nejlepší počasí k tomu, abych mohl podat uspokojivý detektivní výkon. Až po setmění jsem si vyšel na malou procházku po městě. Byl jsem tak trochu ještě v zajetí předchozích událostí... rozumíš mi, Džou, jak to myslím. Neměl jsem ještě abych tak řek patřičněj nadhled. V hlavě jsem měl pořád ty teskný melodie mého dětství, tu karlovarskou oplatku a tu pokojskou... Co to vlastně říkala, kdože to hrál? Za nic na světě jsem si nemohl vzpomenout na méno tý kapely. Trakař? Harant? Amant?... Sakra! musel jsem si ulevit, i když víš, že nemám ve zvyku klít. Bejvaly doby, kdy jsem míval lepší paměť. U stánku jsem si koupil večerní výtisk Marastu, víš, to je takovej místní plátek, a zaplul jsem do nejbližší kafárny. Poručil jsem si turka. - Hned tady bude, pane, povídá číšník, a taky že jo. Turek si vzápětí přised k mému stolku a zapálil si vodní dýmku. No nic, řek jsem si v duchu a objednal si preso. Bezmyšlenkovitě jsem zalistoval téma novinama a do očí mi padnul titulek Kočičínská policie je stále bezradná v případě Lotrovy bandy. Hmm, pomyslel jsem si, to se dalo čekat. Čtu dál: Dopadení Lotrovy bandy, mezi galérkou známé také pod jménem Lotraband je stále v nedohlednu. Uvedl to dnes tiskový mluvčí kočičínské policie ... atd... Nechvalně proslulá loupežnická organizace má na svědomí loňské vyloupení komerční banky, únos velkostatkářovy dcery, atentát na ministra kulturistiky a skalpování zpěvačky Státní opery. Dále je podezřelá z obchodu s bílým masem a uzeninami, kterého se měla dopouštět do letošního roku na území Spojených aparátů, Pobřeží kocoviny... atd... Z dostupných informací dále vyplývá, že část pachatelů této trestné činnosti žije v současné době pod falešnými jmény na území Kočičiny, kde organizuje černý obchod s nelegálně vyráběnými lihovinami... atd... Na veřejnosti se tato mimořádně nebezpečná banda maskuje jako skautský oddíl nebo hudební těleso... Lotraband!... Lotraband..., opakoval jsem si bezmyšlenkovitě. To méno je mi ňáký povědomý... Lotraband... Lotraband... Takhle nějak se přece menovala ta kapela, co mi ji pokojská přehrávala na gramoufounu.... Jasně! Lotraband!!!

- Možná se ti uleví, když mi povíš, kde najdu tu pokojskou.
- Je to... je to... (hlas se mu třás) ... Lulu... řečená Sněhurka...
- Pro koho pracuje?
- Tra... trab... tr abb... ááách.

Nestačil dopovědět. Hlava mu klesla a tělo se v mdlobách sesulo na tlustej červeněj koberec, tak tlustej jako dobře živený tlustý střevo. Z kapsy mu vypadla tabulka čekulády a dva lahváče. - To mi stačí, povídám. Ale stejně jseš svině, trpaslíku. Takle zradit svoji paní...

Zašláp jsem ho.

6.

Na druhěj den jsem si přivstal. Doběh jsem si do trafiky pro ranní výtisk Marastu, abych zvěděl, co je v Kočičíně novýho, zvláště pak v případě Lotrovy bandy. Jak se dalo očekávat, žádný čerstvý zprávy se ten den neurodily, jen fůra stupidních komiksů, který stejně nečtu. Trochu rozmrzele jsem si zapálil svůj první ranní doutnák. Hrudka popela mi spadla na zadní stránku toho žurnálu, tam co bejvá inzerce. Protože jak víš, Džou, nejsem žádný čuně a potrpím si na dobrý vychování, zvednul jsem opatrně ty noviny asi tak do výše svý brady, abych popel sfouknul na zem. Koukám, že na jednom místě zůstalo v papíře vypálený malý kolečko s hnědým okrajem. A podrž se, bylo to zrovna tam, kde stál inzerát tohodle znění: Církev kočičinská chaotická přijme zkušeného inkvizitora pro boj s rytmickou hudbou. Nástupní plat 30 stříbrných, možnost služebního postupu, vhodné i pro důchodce. Zn.: Ve jménu Ucha svatého.

Ále, podívejme! Tudy by mohla výst stopa k tomu povedenýmu hudebnímu tělesu ménem Traband. Hned se mi zlepšila nálada... Církev chaotická... - Najednou mě zase zalil takovej zvláštní blaženej pocit... Vzpomněl jsem si na svý mládí prožitý na slepýši farmě. Na nedělní rána, kdy nás maminka navlíkla do svátečních igelitovejch pytlíků, tatínek zapřáh měkkoně a společně sme všichni čtyři vyrazili do města na ranní modloslužbu. Je sice pravda, že většinou sme tam nedojeli, protože táta vždycky zabloudil, ale i tak... Víš Džou, to jsem ti vlastně eště neřek, že moji rodiče byli oba zanícený chaotici a nás - mě i moji sestřičku Elizabet - vychovávali v duchu chaotickéjch zásad. U nás doma platilo, že každej večír - nebo spíš kolem oběda, jak kdy - jsme poklekali u takovýho malýho oltářičku, na kterým stála socha sv.Obody a splachovadlo. Tatínek zapálil kadidlo a kadil, maminka procítěně zívala a moje malá sestřička si hrála s panenka. Vzpomínám si, že jednu z nich měla obzvlášť ráda, panenku Marii sedmihlavou.... Hmm...Byly to krásný časy... Ale k věci! Řek jsem si tam nad těma novinama, že zkusím vomrknout tenhle flek. Věděl jsem sice jen matně, co taková funkce inkvizitora obnáší, ale proč to nezkusit, že jo. Může to bejt stopa.

Chaotickéj ústav pro výzkum veřejnýho měnění jsem našel celkem snadno. Ten barák co připomínal cirkusovej stan stál na kopci za městem, kousek od krematoria. Přivítal mě takovej vobtloustlej chlapík v sutaně, tak kolem padesáti, šedesáti, sedumdesáti - nedalo se to přesně poznat, protože kroužek v nose a svatozář nad hlavou ho dělaly mladším, jídelní příbor a papuče zase starším. Typickéj chaotickéj duchovní. Jeden z těch týpků, o kterejch my tady na jihu říkáme, že dřív jim bylo míň.

- Brej den, povídám. Já du na ten inzerát.

- Ale to je vy-ni-ka-jí-cí! zaradoval se ten svatý muž. Pojdte dál, zkusím vás představit psychopatovi našeho kláštera!

Popad mě za rukáv a táhnul mě někam do útrob toho gumovýho baráku. Zdálo se mi, že ani on sám se moc nevyzná v tom podivným bludišti chodeb a schodišť, který neustále měnily svůj tvar a uspořádání. Podlaha nám neustále ujížděla pod nohama, několikrát jsme vlezli do jedněch dveří, odkud se pokaždý ozval zoufalej výkřik a vzápětí salva smíchu. Můj průvodce se mi pokaždý omlouval, že je tu novej, že to tady nemá eště zmáknutý. Konečně sme zastavili u dveří se jmenovkou Dr. Spása, on zaťukal, a když se zevnitř ozvalo Vstupte!, vstoupili jsme.

- Vím, synu, kdo jsi a co tě sem přivádí, povídá mi hlas, kterej seděl za psacím strojem. Sleduji tvé kroky od chvil, kdy jsi vstoupil na půdu našeho města. Věz, že tvůj boj je i naším bojem a náš boj je bojem tvým. To je vše, co potřebuješ vědět. A teď mě omluv, moje koupel nesmí vychladnout. Možná, že se ještě uvidíme, možná, že ne.

Můj průvodce se tomu hlasu uklonil až k zemi a zamumlal něco jako Vaše froté ručníky nechť jsou velejemné, vaše lázeň nechť je vodotěsná, a pak mě popad za rukáv a už mě táhnul pryč. Za dveřma na chodbě mi pošeptal: Nastoupit můžete ihned. Máme tu zrovna jednoho zatčeného, je podezřelý z kažení písma svatého. Povedete jeho výslech. Psychopat bude celý proces sledovat skrytou kamerou. Osvědčíte-li se, budete vyznamenán vysokým řádem dle vlastního výběru. K rukám vám bude náš osvědčený kat Olík a dále několik goril a šimpanzů, kteří vás poslechnou na slovo. Přejete si raději gorily nebo šimpanzy?

7.

No... musím přiznat, že jsem byl hlavně zvědavěj, jak vypadá takovej kaciř. V životě jsem ještě žádnýho neviděl. Představoval jsem si ho jako tlustýho buldoka v černým tvídovým obleku a s černejšma brejlema na nose a s bílou vlající šálou kolem krku. Místo toho přivedli malýho umaštěnýho křupana, kterej vypadal spíš jako krmič střevlíků nebo dobrovolnej dárce vlasových nudlí, ale určitě ne jako nebezpečnej vládce podsvětí. Bylo mi jasný, že buď mám co do činění s geniálním zločincem, kterej dokonale ovládá umění převleků, anebo jde o kardinální omyl. To nebude lehká práce, říkal jsem si a promejšlel, jak povedu výslech.

Dvě gorily, který jsem si vybral za pomocníky, ho přivázaly k židli, ale řek bych, že dost nešikovně. Seděl vzhůru nohama, a navíc eště zády ke mně. Nabíd jsem mu cigáro. Viš co mi řek? Ne, děkuji, jsem nekuřákem. Jo, přesně takhle to řek! Ne, děkuji, jsem nekuřákem. Je ti to jasný, Džou? Tou jedinou větou na sebe prozradil všechno! Rázem mi bylo jasný s kým mám tu čest. S nekuřákem.

- Jméno? zeptal jsem se komisně. Mlčel.

- Jak se menuješ?

Mlčel. Obešel jsem jeho židli, sehnul jsem se, zaklonil hlavu a podíval jsem se mu upřeně do očí: Ptám se tě jak se menuješ, procedil jsem mezi zubama.

- Nevím, zakňoural. Nepamatuji se.

- Tak ty se nepamatuješ? Co máš napsáno v občance?

- Alvaro Chuaréz.

Detektiv: No tak vidiš, Chuarézi. Já věděl, že si vzpomeneš. A co děláš, Chuarézi?

Chuaréz: Děkuji, pane, mám se dobře.

Detektiv (zařve): Ne!! Ty troubo! Já se tě ptám čím jseš. Jakej máš džob. Rozumíš?

Chuaréz: Mlčí.

Detektiv: Co máš v občance?

Chuaréz: Nevím. Nepamatuji se.

Detektiv: Ty se nepamatuješ? Tak ti to budu muset připomenout! Mám totiž náá-ho-dou tvoji občanku tady před sebou: Alváro Chuaréz, kacíř! Tak co, už si vzpomínáš?

Chuaréz: Ano, pane...

Detektiv: Hmm... Takže co ti říká méno Lotrova banda?

Chuaréz: Nevím. Nepamatuji se.

Detektiv: A co takhle Lotraband, zkrácenej název?

Chuaréz: Nevím. Nepamatuji se.

Detektiv: Taky ne? Tak to můžu zkusit eště jinak. Co třeba Traband?

Postřehнул jsem, jak v něm hrklo, ale přesto se snažil vykoktat to svoje Nevím, nepamatuji se, jenže já mu skočil do řeči, jak už to u inkvizičních výsledků bejvá.

Detektiv: Ale víš! Moc dobře víš. A pamatuješ se!! Odkdy pracuješ pro tuhle bandu? Kolik vás je? Ména, adresy, dělej, dělej!!

Chuaréz: Já opravdu nevím, pane, nepamatuji se.

Detektiv: Kolik máte členů? Kdo všechno s vámi spolupracuje? Mluv!!

Chuaréz: Pane, věřte mi, já nic nevím. Na nic se nepamatuji.

Detektiv: Kdo za tím vším stojí? Je to jeden člověk nebo ste napojený na nějakou mezinárodní organizaci? Mluv! Mluv! Mluv!

Chuaréz: Pane, já nic nevím. Nepamatuji se.

Detektiv (zařve do Chuarézova zpoceného ksichtu): Chuarézi!!! Jestli nezačneš zpívat, dám tě zavřít až zčernáš, je ti to jasný?!

Chuaréz: Ano, pane.

Detektiv: Tak dělej!

Chuaréz (nesměle): La la lá, la la lááá....

8.

Stop!! Tak takhle by to teda dál nešlo. Střih!

Sedím v nádražní restauraci a přemejšlim, v čem byla chyba. Jedno si pamatuj, Džou: Největším nebezpečím pro každého detektiva jsou vzpomínky z dětství. Nepřítel má méno Sentiment.

Moje zásadní chyba byla, že jsem se zaplet s církví chaotickou - to mě zavedlo do slepý uličky. Nebyl jsem schopen výst tenhle případ správnym směrem, sešel jsem ze stopy. Víš proč? Porušil jsem zásadu číslo jedna, kterou mi Dejsy Majzlová vždycky kladla na srdce: Dělej jen svoji práci... Vono totiž není podsvětí jako podsvětí. Vyslychali sme toho Chuaréze - pro mě neškodného troubu, pro inkvizici div že ne vládce temnot. Samozřejmě, že jsem z něj nedostal nic, co by mě mohlo přivést na stopu Lotrovy bandy, ale na doktora Spásu jsem udělal ohromnej dojem. O to větší byl jeho údiv, když jsem mu oznámil, že tohle není nic pro mě. Snažil se mě přesvědčit, že můj boj je i jejich bojem, ale myslím, že problémy církve mají s mým posláním společného asi tolik, kolik má společného dvoutaktní motor s elektrickým opejkačem topinek... Anebo... dvoutaktní motor s dvěma taktovkama - to je lepší.

Nezbejvalo než začít znova. Zhruba tak od kapitoly 5, od toho trpajzlíka. Tak teda:

9.

Na druhý den jsem si přivstal. Doběh jsem si do trafiky pro ranní výtisk Marastu, abych zvěděl, co je v Kočičíně nového, zvláště pak v případě Lotrovy bandy. Jak se dalo očekávat, žádný čerstvý zprávy nebyly na skladě, jen fůra stupidních komiksů, který stejně nečtu. Trochu rozmrzele jsem si zapálil svůj první ranní doutnák, vrátil Marast trafikantovi a vzal si Papagájův hlasatel, což je taková vatikánská mutace jednoho plátku, kterej tady možná znáš pod jménem Gájův tel. - periodikum pro čtyřprocentní menšinu. Nezáživný čtení. Samý telefonní čísla a pár rádoby odvážnejch obrázků. Tady zrovna byly nějaký fotky papežský stolice. Dost nechutný... Ne, s žádnou církví už nechci mít nic společnýho.

Trochu rozmrzele jsem si zapálil svůj druhý ranní doutnák. Hrudka popela mi spadla na zadní stránku toho žurnálu, tam co bejvá rubrika číslo 402 - však víš, co mám na mysli. Protože jak víš, Džou, nejsem žádný čuně a potrpím si na dobrý vychování, zvednul jsem opatrně ty noviny asi tak do výše své brady, abych popel sfouknul na zem. Koukám, že na jednom místě zůstalo v papíře vypálený malý kolečko s hnědým okrajem. A podrž se, bylo to zrovna tam, kde stál inzerát tohodle znění: Hambinec Ptakopysk přijme vyhazovačku. Nezaúčené zaučíme. Vhodné i pro důchodce.

Ále, podívejme! Tudy by mohla výst stopa k tomu povedenýmu hudebnímu tělesu ménem Traband. Hned se mi zlepšila nálada... Hambince... hampejzy... - Najednou mě zase zalil takovej zvláštní blaženej pocit... Vzpomněl jsem si na své mládí... éh! A byl jsem zase v... no, zkrátka tam, co napočátku pátrání.

Takže eště jednou. Od kapitoly 5, od toho trpaslíka.

10.

Na druhý den jsem si přivstal. Doběh jsem si do trafiky pro ranní výtisk Marastu, abych zvěděl, co je v Kočičíně nového, zvláště pak v případě Lotrovy bandy. Jak se dalo očekávat, žádný čerstvý zprávy nebyly na skladě, jen fůra stupidních komiksů, který stejně nečtu. Trochu rozmrzele jsem si zapálil svůj první ranní doutnák. Hrudka popela mi spadla na zadní stránku toho žurnálu, tam co bejvá inzerce. Protože jak víš, Džou, nejsem žádný čuně a potrpím si na dobrý vychování, zvednul jsem opatrně ty noviny asi tak do výše své brady, abych popel sfouknul na zem. Koukám, že na jednom místě zůstalo v papíře vypálený malý kolečko s hnědým okrajem. A podrž se, bylo to zrovna tam, kde stál inzerát tohodle znění: Hudební těleso přijme zaprděnýho dědka kterej neumí do pěti počítat jako účetního, maskota a fackovacího panáka. Vhodné i pro důchodce.

- Hmm. Pěkná kravina, řek jsem si. Ale najednou mi svitlo: Hudební těleso... Který hudební těleso potřebuje fackovacího panáka? Jenom takový, který má určitý problémy - víš, jak to myslím - problémy ur-či-tý-ho rázu, jak říkáme my tady na východě. A ještě něco: Tobě, Džou, jistě nemusím vysvětlovat, co ve zločinecký hantýrce znamenaj slova účetní, maskot, fackovací panák, důchodce. Dál nebylo nad čím špekulovat. Jasnej signál. Ta banda se mezi sebou na dálku dorozumívá pomocí inzerátů v novinách. Je to jasný. Jak facka! Ale přesto, řek jsem si, poučenej z předešlejch chyb, rači se ujistím.

Bylo asi osm třicet když jsem zvednul sluchátko svého hotelového telefonu a vytočil číslo, který stálo u toho inzerátu. Chvilí trvalo, než se na druhém konci ozvalo zamlaskání a pak nějaké něžné ženské hlásek: Chceš facku? - Ha! To je určitě heslo, říkám si. Musel jsem se rychle rozhodnout co odpovím. Na můj odpovědi teď závisela celá moje kariéra, moje budoucnost, můj život, moje všechno. Odpovím špatně a můžu si hledat místo vrátného v muzeu zavařovací techniky. Zlomem vteřiny jsem zaváhal, a pak jsem řekl: Jo.

Vyšlo to. - V šest večír v klubu Orel a pana, řeklo sluchátko. (Ten ženské hlas na druhém konci drátu mi byl až podezřele známej. Ale za nic na světě jsem si v tu chvíli nemoh vzpomenout, odkud. Hlas jsem měl v paměti, ale žádná tvář k němu nepasovala.)

- Koho mám hledat? ptám se.

- Ptej se po Sněhurce, řekla a zavěsila.

Sněhurka!! No jasně! Div že jsem neprolít stropem, jak jsem nadskočil ve svém houpacím křesle. Byla to ta pokojská, se kterou jsem strávil pár příjemnejch chvil u gramofonu. Ale... kdy to vlastně bylo? Mohlo to bejt včera, ale jestli se mezitím doopravdy stalo všechno to s chaotickou inkvizicí a hampejzem Ptakopysk, mohlo taky uplynout hezkejch pár dní. Za tu dobu si o mně mohli ledacos zjistit a tohle všechno může bejt jen nastrčená past. Přinejmenším museli zjistit, že jim chybí trpaslík, ten z kapitoly 5. I když... můžou si taky myslet, že to byla jen nešťastná náhoda. Zašlápnout trpaslíka, zvlášť když se plete pod nohama, to se v týhle uspěchaný době může stát každému... Rozhod jsem se, že na to smluvený rande pudu.

Když jsem vycházel z hotelu, všim jsem si, že mrtvej trpaslík pořád eště leží v rohu recepční haly. Podle stupně rozkladu jsem tipoval, že tam hnije už takovej třetí, čtvrtý den. Nikdo se neobtěžoval ten kus masa důstojně pohřbít na nějakým klidným místě. I když, co ty víš, řekl jsem si, třeba je to takovej místní zvyk.

11.

Klub Orel a pana stál na druhém konci města, blízko přístavu. Kromě hazardních her, o jejichž pravidlech neměli často ponětí ani samotný hráči, se tam provozoval kuřecí striptýz a žabomyší orgie. Navenek se to celý ale tvářilo jako hudební podnik.

Nechal jsem si zastavit za rohem, abych si moh v klidu prohlídnout, jakéj typ lidí sem chodí. Kolem se trousily party mladejch pouličních flákačů a jejich holek. Všichni mluvili vo nějakým nářezu a vodvazu, padaly podivný slova jako vejvar, nátěr, pařba, úlet, takže mi nebylo hned jasný, o čem je řeč. Že by sem doopravdy přišli řezat, vázat, vařit, natírat, pařit nebo lítat? Tomu bych moc nevěřil... Ale pak mi to došlo. Ten jejich žargon je vlastně strašně průhlednej, uměrně jejich inteligenci. To je přece jasný. Co můžou znamenat ty slova vařba a palba...ha? Co se tady bude vařit a pálit? Laciná kořalka! To je pravej důvod, proč jsou tady! A moje tušení mě nezklamalo.

Zahlíd jsem, jak se mezi těma skupinkama výrostků občas propletla nějaká osamělá existence, většinou starší chlápek, s ksichtem exponáta z muzea voskovéjch figurín, s vyboulenejma kapsama, snažící se za každou cenu vypadat jako někdo jinej.

Jeden takovej týpek se zastavil u mě, chvíli si mě prohlíží, pak důležitě poklepe na náprsní kapsu svého hubertáku a povidá: Paňák za pětku, kuželka za kilo, bereš?

Neodpověděl jsem hned. Opatrně jsem se rozhlíd, jestli nás někdo nesleduje. Pak jsem ho sejmul. Bezvládný tělo jsem rychle zatáh do průjezdu, a tam ho prošacoval. Kromě lahvi s kořalkou měl u sebe krátkou osmatřicítku, dlouhou pětáctyřicítku, perkusní pistoli, dva handgranáty a prak. V jeho občance stálo: Frenk Euroastor, opravář výtahů. Na to samý méno vystavenej řidičák, tramvajenka, zbrojní pas, zdravotní a čtenářskej průkaz. Nic podezřelýho - až na jednu maličkost: na zadní straně jednoho lejstra tužkou napsáno Eugen 495454.
Kdo je Eugen 495454?

12.

Vyšel jsem z průjezdu, eště jednou jsem obešel blok, abych se ujistil, že mě nikdo nesleduje, a pak jsem vtevřel dveře nad kterejma se blejskal nápis Live music. A hned mi vlez do cesty vyhazovač, ne nepodobnej žaludskýmu esu, v kožichu, s korálema kolem špinavýho krku, v pazouře zlatou minci.

- Orel nebo pana? zachrochtal mi zblízka do tváře, takže jsem hned poznal, co měl dneska k obědu.

Detektiv: Kde najdu Sněhurku?

Žaludský eso: Orel nebo pana?

Detektiv: To má bejt hádanka, žádost o vstupný nebo dotaz na sexuální orientaci?

Žaludský eso: Cokoliv. Orel nebo pana?

Detektiv: Obojí. Kde najdu Sněhurku?!

Žaludský eso: Znáš heslo?

Detektiv: Jaký heslo? Chceš facku?

Žaludský eso: Jo.

Tak jsem mu ji vrazil. - V pořádku, zachroptěl a ukázal svojí špinavou prackou někam do útroh toho podniku: Přes sál, kolem baru, po schodech nahoru, druhý dveře vpravo.

- Díky, oceňuju tvoji laskavost.

Vešel jsem do tmavý chodby, která směřovala ke spoře osvětlenýmu sálu, odkud se linul příšernej kravál vzdáleně připomínající hudbu. Se mnou se dovnitř valili taky všichni ty pobudové a šlapky, chmatáci, pasáci a vometáci, běhny, štětky a coury z celýho města. Vzduch byl samosebou hustej jak kynutý povidla a všude to nezaměnitelný aróma laciný kořalky.

Někdo mi zezadu poklepal na rameno. Můj obranej reflex mi okamžitě velil bleskurychle uskočit stranou, ale v tom návalu prostě nebylo kam. Otočím se. Za mnou stojí - k mému nemalýmu překvapení - doktor Spása, vrchní inkvizitor. Pod kněžskou sutanou mu vykukuje hedvábný dámský prádýlko.

- Neříkal jsem ti, synu, že tvůj boj je i našim bojem? culí se a špulí na mě svoje rudý pysky.

- Jóó..., povidám trochu rozpačitě a nemůžu odtrhnout oči od jeho podolku. Já ale většinou bojuju v pánskym obleku...

- Abychom mohli hřích úspěšně potírat, musíme ho nejprve důkladně poznat. A teď mě omluv. Spěchám na orgie.

Hmmm..., pomyslel jsem si zklamaně, zdá se, že ani církev už není to, co bejvala.

13.

Vešel jsem do sálu a do uší mě okamžitě praštil úděsnej řev a kvílení, který se neslo z pódia. Jak víš, Džou, já vopravdu nemám ve zvyku klít, ale v tu chvíli bylo to moje Doprdele, jediný na co jsem se zmoh. Vlastně doteďka nevím, co si mám myslet vo tom, co jsem zažil. Určitě už si někdy byl v cirkuse, že jo. Co je to ródeo víš taky, a jak to vypadá v ústavu pro choromyslný, v pavilónu pro ty nejtěžší případy, jsi možná viděl v biografu. K tomu si eště přimysli hasičský cvičení na lodi plný vožralech námořníků, celý to sečti, a dostaneš jen matnej vobrázek tý zběsilosti, která se tam vodehrávala. Nevěřil jsem svým očím ani uším. Skupina podivnejch klaunů postiženejch epileptickým záchvatem se svíjela v kalužích nějaký lepkavý tekutiny, kterou si vzájemně lili na hlavy a k všeobecnýmu veselí i na hlavy těch ubožáků na parketu pod nima. Ty se je snažili napodobit a jako cvičený opice opakovali všechno, co prováděli ty jejich idolové. Odněkud zezhora začaly mezi lidi dopadat kusy masa, jitrnice a tlačěnka, pokaždý se ozvalo řádný plesnutí a sborový Hurááá!! když měl někdo to štěstí, že ho flákota bacila do jeho vylízaný makovice. Pak se ty kusy masa najednou poskládaly dohromady a byla z nich ta nejstrašlivější ženská, jakou svět viděl. Něco mezi naší domovnicí a plejtvákem obrovským. To hrůzný stvoření sedlo na koloběžku a odlítlo kdovíkam, ale v tu chvíli se ozvala rána jako z děla a celej sál byl najednou v plamenech. A z těch plamenů se začaly dělat ohnivý kola a najednou příběh krotitel s bičem a za ním stádo zdivočelejch slimáků, a ty začali proskakovat těma hořícíma kotoučema, některý se netrefili a uškvařili se a z jejich dýmu se vytvořily nějaký písmena. Objevil se polykač lešenářskejch trubek, vidličkou začal napichovat ty písmena a strkat si je do pusy. Lidi ze sálu na něj povykovali Já chci taky! Já chci taky! ale on jim namísto toho pokaždý strčil do pusy svoji zahnojenou polobotku nebo manželovej knoflík. Na ústředním topení přijela taková figúra, která snad mohla připomínat vrchního tatrmana celýho tohodle apokalyptickýho varieté. Roztáhla ruce a ty pod pódiem začli hulákat: Eugen! Eugen! - Ááá! zablesklo mi v hlavě. Tak todle je Eugen 495454!

- Veleváááženě publikum! zakvílel ten Eugen v děravým cylindru. A nynííí přicháááází zlatý hřřřebík našeho prrrrogramu! Ti, na kterrrré už dlouho čekáááááte! Vaši milááááčkové, vaši mazlíčkové! Zahrrrrrají vám několik veselých i smutných píííísni, tak jak to nejlépe umějí! Dámy a pánovééé, prrrrosím přivítejte je potleskem a hlasitým mlaskááááním! Přijíždí Trrrrrrrraband!

Slyšel jsem to! Namouduši řek Traband! Ale to už se ozval strašnej rachot, něco co připomínalo motor auťáku, ale auťák to nebyl... Věř mi Džou, já si nevymejšlim. Byl to ten přišernej vypelichanej plyšovej pes, se kterým jsem měl už co do činění v kapitole 2. Přijel zleva, zatímco zprava k němu přiletěl... gramoufoun! Ten čokl si k němu sed a upřeně se zadíval do jeho trouby.

- Vidíííte? řval bez sebe nadšením Eugen. Poznal hlas svééého páááána!! A jak to dořek, ta plyšová vobluda vyblila na jeviště tři podivně vyhlížející individua a za nima jejich balalajky a čamburíny. Sama se pak proměnila v dovopravdický motorový vozidlo a zaparkovala se pod pódiem. Ty komedianti vyskočili na kapotu toho auťáku a lidi na parketu se mohli zbláznit. Ječeli, kvičeli, pískali, váleli se po zemi, lezli po sobě a skákali do vejšky. Kdoví, říkal jsem si, třeba maj nějakou vrozenou vadu... Ale pak - něco neuvěřitelnýho, Džou! Pak ta kapela začla hrát. Jeden z těch tajtrdlíků, ten co vypadal jako staženej medvěd, si sed za buben a spustil: ts-ts-ts-ts, ts-ts-ts-ts, dum dum! Pak se přidal druhej,

takovej tlustoch s prasečí hlavou. Ten do toho bubnování začal na basu: pom-pom-pom... A pak ten tatrman Eugen. Sundal cylindr a vhodil žaket, snad aby každej viděl, jak moc se podobá čerstvě vytaženému ovaru. Pověsil si kolem krku bendžo a zapídlikal na něj: rrrrrrrach-arrach-arrach! A nakonec takovej podvyživenej krasavec s vočima chciplý kočky do toho zabrnkal na kytaru a začal zpívat:

...Já vím, co vede kroky tvé
do země záhadné
To sladké mámení
které se promění
v nápoj vonící
cukrem a stolicí...

Tak to byl Traband, lidovej soubor písni a tanců z Pobřeží Kocoviny. Lidi řvali nadšením a já tam stál a najednou jsem byl tak nějak... nó...odzbrojenej. Teda ne že bych snad úplně ztratil hlavu, tu mám, jak víš, vždycky na správném místě. Tohle se spíš týkalo něčeho jako je srce. Zase jsem zaslech ty melodie svýho dětství, zase se mi vybavily vzpomínky na slepýší farmu, na tátu a na mámu... no, zkrátka, zase mě to dostalo na kolena. Řikal jsem si, co to je v tý muzice, že to dokáže s člověkem takle zamávat? A vůbec, tohle má bejt Traband, banda zločinců a raubířů? Jak je ale možný, že dokážou hrát tak nádherný písničky? Přistih jsem se, že si podupávám do rytmu a nebejt toho, že se mi včas vybavily slova Dejsy Majzlový, snad bych se i začal pohupovat v bocích.

Víš, Džou, člověka to občas zamrzí, na jaký povolání se to dal, když musí jako buldok jít za případem, zatímco jiný si klidně užívaj radostí života, řezou, vařej, natíraj... No nic. Dělej jen svoji práci, zopakoval jsem si poučku lejdy Majzlový. Zákon je zákon, na každýho jednou dojde. Tak jsem se zved a šel jsem dělat svoji práci.

14.

Bar se rozkládal vzadu, ve výklenku za tím rejdištěm. To teprv bylo dílo dokonalý zkázy! Sodomagomora! Na zemi, mezi hromadama sklenic, kelímků a vajglů, desítky bezvládných těl, zpitý, omámený trosky, špinavý od svejch vlastních výkalů a zvratků. Jiný, který se eště udrželi na nohou, se brodili v kalužích rozlitý kořalky směrem k barovému pultu, kde s očima v sloup pronášeli nějaký zcestný a nesrozumitelný výroky, jejichž smysl zřejmě spočíval v žádosti o další dávku.

Co se to stalo s lidma, ptal jsem se sám sebe. Kam se poděly starýdobrýzlatý časy? Divnej svět...

Chtěl jsem vocaď co nejrychlejc vypadnout, ale neušlo mi, že za barem obsluhuje jedna perzóna, která mi byla tak trochu povědomá... Jasně! To je přeci ta zrzavá blondýna z kadeřnictví Babinskey & Dámskey! Ta, se kterou jsem se důkladně seznámil v kapitole 3. A najednou mi to všechno došlo. Všechny ty souvislosti - Traband, Lotraband, Bábinskej... jasně!

Teď se možná zeptáš A kdo je teda ten Bábinskej? Správněj dotaz, Džou. Já ti to teda povim. Když si vzpomeneš na svoje školní léta, na hodiny zpěvohry, určitě se ti vybaví ta mexická lidová píseň Na kopečku v Africe, že jo. Hmm? Už chápeš? Takže kdo je Bábinskej? Starej LOTR mexickej!!!

Cejtil jsem, jak se mě zmocňuje vzrušení, jaký žene slimáky na dostihy. Něco mi říkalo, že ten starej Lotr i jeho banda se skrejvaj někde tady, v tomhle šíleným doupěti. Tenhle kanál světa, to je jejich domov, jejich základna, sídlo jejich firmy! Cha! Rychle za Sněhurkou, ta o tom jistě bude vědět víc! Jen tak mimoděk jsem se letným pohybem ruky ujistil, jestli mám správně zapnutý všechny knoflíčky a jestli je moje kravata na svém místě, když tu se od baru ozvalo: Tak co, fešáku, co to bude? Ropnej protlak? - Sakra! musel jsem zaklít, i když to nemám ve zvyku. Nechtěl jsem, aby si mě ta servírka všimla. No nic, co se dá dělat. Proderu se tou změť špinavejch smradlavejch trosek, odstrčím jednoho nebo dva od barpultu, zadívám se upřeně do nádhernejch vočí tý zrzavý blondýny, která jakoby sem ani nepatřila, a povídám: Je mi to líto, slečno, ale ňák mě přešla chuť na ropnej protlak.

- Pocem, povídá ona a tahá mě za rukáv. Chce mi něco pošeptat. Nakloním hlavu k její rozkošný medový pusině a slyším jak mi říká: Nemysli, že nevim, vo co ti de. Dám ti jednu radu. Střílej na lustr.

- Díky, povídám já. Snad se eště uvidíme.

- Určitě. Nahoru po schodech, druhý dveře vpravo.

Bylo za deset minut jedenáct.

15.

Zaplul jsem do postranní chodby a přede mnou se objevilo schodiště. Ujistil jsem se, jestli mě někdo nesleduje, a pak jsem pomalu, schod po schodu, začal stoupat nahoru. Byla to nekonečná cesta. Nemoh jsem ani tušit, jak tohle všecko dopadne, ale dopředu mě hnál muj detektivní pud. Tam, někde nahoře, druhý dveře vpravo, tam bude muj případ konečně dořešenj. Potichoučku, po špičkách jsem došel až k druhým dveřím vpravo. Jako správnej dívčí detektiv jsem nic nechtěl nechat náhodě, a tak jsem se sklonil, abych nahlídnul klíčovou dírkou dovnitř. Jenže v tu ránu mě někdo zezadu tak nakopnul, že jsem hlavou rozrazil dveře a vlítnul do místnosti, kde jsem se rozplác o protější stěnu. Ke svý nelibosti jsem si musel přiznat, že ztrácím vědomí.

Nemám ponětí, jak dlouho jsem o sobě nevěděl, ale když jsem se probudil, ležel jsem svázanj na podlaze nějaký temný místnosti. Jen matně jsem rozeznával obrysy postav, který stály nade mnou. Nějaká obrovská chlupatá ruka mě popadla za límec, zvedla mě a praštila se mnou do křesla. V majitelovi tý smradlavý pracky jsem poznal Žaludský eso.

- Nazdar kamaráde, povídám. - Drž hubu, parchante! zachroptěla ta kreatúra.

Teď už jsem okolo sebe začal identifikovat i další postavy. Podívejme, sjela se sem celá smetánka tohodle města. Šerif, starosta, soudce, policejní řiditel, dokonce - no né! - sám doktor Spása, vrchní inkvizitor. Stojej tady kolem mě se škodolibýma ksichtama a pokyvujou hlavama. - Tak si na toho našeho slavnýho detektýva posvítíme, řek někdo a zmáčknul vypínač. Velikej křišťálovej lustr zalil místnost nesnesitelným světlem. Musel jsem přivřít oči. Teprve po chvíli se mi začal vracet zrak a já si uvědomil, že se nacházim v obřadním sále místního krematoria. Klub Orel a pana je s ním zřejmě propojenej podzemní chodbou. Uprostřed místnosti, obklopená stovkama rozžatejch svíček, stojí maličká dětská rakvička a v ní - ajajaj!

- mrtvej trpaslík v červený uniformě hotelovýho recepčního. Kolem dalších šest skřetů, probodávajících mě svejma nenávistnejma pohledama, a přímo nad hlavou

drahého zesnulého - - - Lulu řečená Sněhurka!

Viš, Džou, já vopravdu nemám ve zvyku klít, ale v tu chvíli... no zkrátka mě nic lepšího nenapadlo. Sněhurka, trpaslíci, doktor Spása, Žaludský eso, starosta, šerif, ty všichni se teď ke mně blíží pomalým, pomaloučkým krokem. A každé z nich na mě míří flaškou odjištěného šampaňského! Cejtil jsem, jak mě zalejvá studeněj pot, což se mi obvykle nestává... Ne! Teď nesmím ztratit rozvahu! Sebral jsem veškerej svůj psychologickéj um a povídám: Vypadá to, že karneval skončil. Přišel čas strhnout masky, nezdá se vám?

- Chachá! zašklebila se Sněhurka. Moje řeč! Karneval skončil - ale jak pro koho! Chacháá!

Celý to vodporný sdružení se rozchechtalo s ní.

- Držte hubu! zarazila je Sněhurka a pokračovala: Náš milej detektiv se chytil do vlastní pasti. Viš, nejseš první ani poslední, kdo takle skončí. Takovejch troubů, který si mysleli, že udělaj díru do světa, takovejch sme tady už měli. A kde jsou teď? Chacháá!!

Znova se spustil strašnej chechot.

- Ticho!! zavelela Sněhurka a pokračovala:

Sněhurka: Já tě varovala!

Detektiv: Opravdu? Nevzpomínám si.

Sněhurka: Pamatuješ si na svoje probuzení onehdá v hotelu v kapitole 3? Gramoufoun, karlovarská oplatka, melodie z tvýho mládí? Jo?!

Detektiv: Jóóó... něco takovýho si matně vybavuju.

Sněhurka: Tak matně, jo? Vidím, že ti asi budu muset osvěžit paměť!

Detektiv: Né, myslim, že to nebude třeba. Vlastně už si vzpomínám. Jo, jasně. Vzpomínám si docela přesně.

Sněhurka: No vidíš... Tak to bylo varování. Měl ses podat hlasu domova. Měl ses vrátit pod sukně svý maminky! Ale cos uděl? Místo toho jsi začal strkat nos kam nemáš! Dokonce jsi zašel tak daleko, že jsi zašláp mýho nejmilejšího trpaslíka! A to je těžký provinění. Moc těžký! Takový provinění se u nás nevodpouští.

Detektiv: Smim něco říct na svoji obhajobu?

Sněhurka: Drž hubu, ty detektivní šmejde! Sám sis vybral trest!

Detektiv: Tak na to si teda dovopravdy nevzpomínám.

Sněhurka: Ale vzpomeneš si! Přineste gramoufoun!

Někdo jí podal gramoufoun. Položila ho přede mně na zem a zatočila klikou. Ozvalo se šumění a skřípění, a pak jsem ke svýmu úžasu uslyšel svůj vlastní hlas: ...Tak hele... dobře si rozmysli, co mi teďka odpovíš. Protože jestli nebudu s tvojí odpovědí spokojenej, udělám z tebe... dva trpaslíky!...

Řach!! Sněhurka odkopla gramoufoun do kouta místnosti. Popošla ke mně a zblízka se mi zahleděla přímo do očí. Pak procedila mezi zuby: Abys správně rozuměl, dva mrtvý trpaslíky!

Zíral jsem do její tváře a pátral v tom jejím bestiálním výrazu, v jejích pohybech, trhavejch a vzteklejch. Vůbec se neslučovaly s mojí vzpomínkou na pokojskou ze čtyřistačtrnáctky v bleděmodrý zástěře a s vočima, který svým pohledem zvaly do jinejch světů... Hmmm, řek jsem si, na onom světě se ocitnu asi za chvíli, jestli hned něco nepodniknu.

- Do práce!! dala rozkaz Sněhurka a trpaslíci si zamnuli ručičkama. Teprve teď jsem si všim, že vedle rakvičky s mrtvým trpaslíkem stojí eště dvě další, zatím prázdný. Kat Olík spustil cirkulárku a Žaludský eso mě srazilo z křesla na zem. Sněhurka mi klekla na prsa a pod krk mi strčila obrovskej řeznickej nůž. - Táák. Viš co teď

udělám? Nejdřív si zapíchám a pak tě přeříznu! Chacháá!!! Zase se rozchechtala tím svým nelidským smíchem a s ní celá ta její prašivá banda.

- Držte hubu!! okřikla je a znova se obrátila ke mně: Eště něco. Správně jsi řek, že karneval skončil a že je čas strhnout masky. Tak aby se ti líp vodcházelo z tohodle světa, aby ses snad necejtil vošizenej, nebo snad zklamanej, že se ti nepodařilo povodhalit to tvoje zasraný detektivní tajemství, tak teď se dívej. Dobře se dívej!!

Načež odložila ten svůj žabikuch, aby si mohla rozepnout knoflíček u krku. Pod rozhalenkou se objevil zip, zatáhla za něj, chytila se za uši a z hlavy si stáhla svoji dokonalou masku. Co se objevilo pod ní, to by mě nenapadlo ani v hodně divokejch snech. Najednou přede mnou stál fousatej dědek s tváří zjizvenou věkem a neřestí. Strašlivej obraz ďábla, ztělesnění zločinu. Na první pohled mi bylo jasný, s kým mám tu čest.

- Bábinskej!! vyhrklo mi mimoděk.

- Přesně tak. Bábinskej, starej Lotr mexickej. A tohle je moje banda. Chachaááá!! Vítězoslavně pokynul rukama k těm svejm desperátům jako by jim žehnal, a pak mi začal jednoho po druhým představovat. Bohužel, nebylo rozumět všemu, co říká, protože cirkulárka pořád běžela, a tak jsem jenom zaslech: ... šerif Džon Stoun řečený Úplatný a Kvšemusvolný... Pamatuješ Džone, jak sme spolu začínali? Jo, tenkrát v osmačtyřicátom, jak sme prodávali rudochům žrádlo nakažený zánětem pohrudnice... soudce Lync, vopravdu tvrdej chlap... doktor Spása, vopravdu tvrdá ženská. Náš komplic ve sféře duchovní... Al Kapoun alias Přívětivý, hlavní sponzor místního pohřebního ústavu... Tý Teksis Tajlor, karbaník a falešnej hráč... Žaludský eso, ve dne učitelka v mateřský školce, v noci zvíře... Džek Roztahovač, prznitel vdov a sirotků. Co my sme spolu všechno prožili, vid' Džeku...to byly doby... třeba ta malá květinářka... cha chá!... nebo ty siamský dvojčata, Marta a Tena, cha chá!... sme je vobdělali... plno krve... doteďka je nenašli... dobře zakopaný... cha chá!...

16.

Víš, Džou, bylo to trpký zjištění, ale byla to pravda. Tohle je město, kde každěj dělá pro každýho, kde zločinecký podsvětí je naprosto dokonale provázaný se světem nahoře a společnost spořádanějch občanů není nic jinýho než dobře maskovaná estráda. Zkrátka, jak říkáme my tady na západě, jedou v tom všichni. Nově příchozí to v první chvíli vůbec nepozná, ale časem mu dojde, že tady neplatěj žádný zákony. A pokud jo, tak to rozhodně nejsou zákony logiky.

Ale zpátky do krematória. Nejvyšší čas jednat, řek jsem si. Bábinskej řeční, musím využít jeho nepozornosti! Nenápadně jsem se přisunul blíž k řeznickýmu noži, kterej zůstal ležet opodál. Aniž by mě kdo zpozoroval, podařilo se mi přeřezat pouta na rukou i na nohou. Teď, nebo nikdy! Bleskurychle jsem vyskočil a první kreaturu, která mi stála v cestě, jsem srazil k zemi.

Tady! ozvalo se někde v rohu sálu. Tady je východ! Kreju ti záda!

Vzápětí vyšlo pár dobře mířenejch ran z dámskýho (jak jsem si stačil uvědomit) revolveru, který pár těch genkstrů poslaly do věčnejch lovišť. Nastal dokonalej chaos, zmatený zločinci pobíhali sem a tam a nazdařbůh pálili salvy ze svejch šampaňskejch. Naštěstí mě žádná zátka nezasáhla, zato několik dalších gaunerů s proraženejma lebkama kleslo k zemi a vahou svejch těl zamáčklo i pár zbylejch trpaslíků. Jiný v tom zmatku dopadli na kotouč běžící cirkulárky a jejich krev a vnitřnosti se rostříkly po celým sále. Nechutná podívaná.

Probil jsem se až do rohu místnosti, tam, odkud se prve ozval ten hlas a střelba. Zrzavá servírka mě chytla za ruku a zatáhla mě do podzemní chodby. Nebyl čas přemejšlet, kde se tady vzala, a proč zrovna ona. Bylo za pět minut dvanáct.

- Říkala jsem ti, abys mířil na lustr! Podívej, takle! řekla a zamířila na tu křišťálovou nádheru, která svým palčivým světlem ozařovala to bojiště. Ozvala se přííííšerná, ale přííííšerrrnááá detonace. Lustr explodoval a jeho střepy dokonaly to dílo zkázy. Křišťálovej šrapnel rozmetal krematorium i přilehlý budovy na několik mil daleko. Snažil jsem se na poslední chvíli bleskurychle uskočit stranou, ale bylo už příliš pozdě. Tlaková vlna mě vynesla někam do nadoblačnejch vejšek a kolem mě se roztančily tisíce malejch modrejch plamínků, vyšlehujících z nějakejch naprosto zcestnejch sporáků.

17.

Probudil jsem se v plyšový posteli poblíž plyšový zátoky, ve který se cachtali plyšový delfíni. Kolem voněly plyšový orchideje a jemný plyšový slunce mě lechtalo na nose svejma plyšovejma paprskama. Vedle mě ležela ta krásná zrzavá blondýna - z masa a kostí, žádněj plyš! - a culila se na mě. Jen matně a hodně zvolna jsem se rozpomínal na to, co se odehrálo minulou noc. Traband, trpaslíci, maškarní bál, Bábínskej, cirkulárka, lustr... to všechno bylo najednou někde strašně daleko. Vlastně nebejt mýho pomačkanýho saka a utženýho knoflíku u košile, jako by se to ani nestalo.

- Hele, co po nich zbylo, povídá to rozkošný stvoření vedle mě a ukazuje mi takovej zápisník plnej podivnejch klikyháků.

- Nepřečtu to, povídám já. Těsnopis není moje silná stránka.

- To není těsnopis. To je tajný písmo Lotrovy bandy. Naučila mě ho moje babička, stará Blažková ze Sejnt Exkrementa.

- Jóó, stará Blažková...

- Víš, co je tady napsáno? Deník loupežných výprav. Je tam všechno. Tenhle zápisník se rovná úplnýmu doznání.

- No, to je dobrý. Pak si to přečtu. Teďka by mě spíš zajímalo, kdo jseš vlastně ty.

- Hmm..., zavrňelo to zrzavý kotě. Je čas, abych se představila. Inspektor Velvet, absolvent dívčí detektivní kanceláře Dejsy Majzlový. Byl jsem vyslanej současně s tebou, abych ti kryl záda a taky abych mohl naši šéfový podat hlášení, jak sis tady vedl. A myslím (mrknul na mě lišácky), že nebudu šetřit chválou...

18.

No, uznej, Džou, tomu se říká štěstí... Jo. ŠTĚSTÍ, to je to pravý slovo. Měl jsem zkrátka NÁRAMNÝ ŠTĚSTÍ... Protože bez toho jseš jako detektiv ztra-ce-nej! To si pamatuj, Džou.

Trab END.

Jarda Svoboda 1997